

Deel 4

Feesten van de HEERE

Ongezuurde broden

Hans van de Lagemaat

Inleiding

Ongezuurde broden, of Matsot, is de inzetting waar we ons in de volgende bladzijden mee bezig zullen houden. Het is nauw verweven met Pascha en ook met de dag der eerstelingen, dat hierop volgt. Dat verband zullen we dus ook gaan onderzoeken. Ongezuurde broden volgt onmiddellijk op Pascha.

'In de eerste maand, op de veertiende dag van de maand, tegen het vallen van de avond, is het Pascha voor de HEERE. En op de vijftiende dag van die maand is het Feest van de ongezuurde broden voor de HEERE. Zeven dagen lang moet u dan ongezuurde broden eten.' (Lev. 23:5, 6).

De instelling

De instelling van 'ongezuurde broden' vinden we in Exodus 12:8 en 15-20.

'Zij moeten het vlees dezelfde nacht nog eten; op vuur gebraden, met ongezuurde broden, en met bittere kruiden moeten zij het eten.' (Ex. 12:8).

'Zeven dagen moet u ongezuurde broden eten. Meteen op de eerste dag moet u het zuurdeeg uit uw huizen wegdoen, want ieder die iets gezuurds eet, van de eerste tot de zevende dag, die persoon moet uit Israël worden uitgeroeid. Op de eerste dag moet er een heilige samenkomst zijn, en ook moet u een heilige samenkomst hebben op de zevende dag. Geen enkel werk mag op die dag gedaan worden. Alleen dat wat door iedere persoon gegeten wordt, mag door u klaargemaakt worden. Neem dan het feest van de ongezuurde broden in acht, want op deze zelfde dag zal Ik uw legers uit het land Egypte geleid hebben. Daarom moet u deze dag in acht nemen als een eeuwige verordening, al uw generaties door. In de eerste maand moet u ongezuurde broden eten vanaf de avond van de veertiende dag van de maand tot de avond van de eenentwintigste dag van de maand. Zeven dagen

lang mag in uw huizen geen zuurdeeg gevonden worden, want ieder die iets gezuurds zal eten, die persoon moet uit de gemeenschap van Israël uitgeroeid worden, of hij nu een vreemdeling is of een ingezetene van het land. U mag niets eten wat gezuurd is. In al uw woongebieden moet u ongezuurde broden eten. (Ex. 12:15-20).

De instelling hiervan is duidelijk bedoeld voor als het volk in het beloofde land gekomen zal zijn. Er wordt gesproken over 'uw huizen', 'uw woongebieden' en van 'vreemdeling of een ingezetene van het land'. Verder valt op de ernst waarmee deze inzetten onderhouden moest worden. Wie van het gedeseemde zou eten die zou uitgeroeid worden uit de gemeenschap van Israël, wie hij ook was, Israëliet of vreemdeling. Het zuurdesem moest zeven dagen lang volledig worden uitgebannen uit de huizen en er mocht niets, nog geen kruimeltje van gegeten worden.

De praktische reden

Bij de uittocht zelf was er ook een praktische reden waarom er geen gedeseemd brood gegeten mocht worden.

'Toen stond de farao 's nachts op, hij en al zijn dienaren en alle Egyptenaren. En er was een luid geschreeuw in Egypte, want er was geen huis waarin geen dode was. En hij riep Mozes en Aäron in de nacht, en zei: Sta op, ga weg uit het midden van mijn volk, zowel u als de Israëlieten, en ga weg, dien de HEERE, zoals u gesproken hebt. Neem zowel uw kleinvee als uw runderen mee, zoals u gesproken hebt, en ga heen. Maar zegen ook mij! De Egyptenaren drongen sterk aan bij het volk, om het snel uit het land te laten gaan, want zij zeiden: Wij gaan anders allemaal sterven! Toen pakte het volk zijn deeg op nog vóór het gezuurd was. Hun baktroggen waren in hun kleren op hun schouders gebonden. De Israëlieten hadden gedaan overeenkomstig het woord van Mozes en hadden van de Egyptenaren zilveren voorwerpen, gouden voorwerpen en kleren gevraagd. Bovendien

had de HEERE het volk genade gegeven in de ogen van de Egyptenaren, zodat zij hun het gevraagde gaven. Zo beroofden zij de Egyptenaren. Zo trokken de Israëlieten van Rameses naar Sukkoth, ongeveer zeshonderdduizend man te voet, mannen alleen, vrouwen en kleine kinderen niet meegerekend. Ook trok een grote groep van mensen van allerlei herkomst met hen mee, en kleinvee en runderen, zeer veel vee. Zij bakten ongezuurde koeken van het deeg dat zij uit Egypte meegebracht hadden, want het was niet gezuurd, omdat zij uit Egypte waren verdreven en niet hadden kunnen wachten, en ook geen proviand voor zich hadden klaargemaakt.’ (Ex. 12:30-39).

De reden was eenvoudig dat er haast geboden was. Dat suggereerde ook al ‘uw middel omgord’ (Ex. 12:11). Zo onwillig als de Egyptenaren eerst waren om het volk te laten gaan, zo veel haast is er nu mee gemoeid om het volk het land uit te drijven.

‘De Egyptenaren drongen sterk aan bij het volk, om het snel uit het land te laten gaan’. (Ex. 12:33).

Vertrek allemaal alsjeblieft onmiddellijk, want straks zijn we allemaal dood, net als onze eerstgeborenen. Neem mee wat je wilt, maar zorg dat je onmiddellijk vertrekt. Er was eenvoudig geen tijd om het brood te desemen en het te laten rijzen. En zo werd het deeg ongezuurd meegenomen en vervolgens werden de broden ongezuurd gegeten. En dat gebeurde niet alleen in de paasnacht, maar ook in de dagen daarna.

Zuurdesem, een type van de zonde

Zuurdesem is een type van de zonde, de hele Schrift door. Er zijn twee woorden die we in het Hebreeuws hiervoor tegengekomen.

Se’oor. Dit wordt vertaald met ‘zuurdesem’, en dat is typologisch gezien het beginsel, de wortel van het kwaad. De boze natuur, die vijandschap is tegen God.

Chameets is dat wat gedeseemd is. Typologisch is dat de uitwerking. De zuurdesem doortrekt alles en dat wordt zichtbaar in alle woorden en daden.

Chameets is afgeleid van het werkwoord *chamats*. We zien dit woord sprekend vertaald in bijvoorbeeld Psalm 71:4.

‘Mijn God, bevrijd mij van de hand des goddelozen, van de hand van degene, die verkeerdelijk handelt, en van de **opgeblazene**.’ (Ps. 71:4, SV).

De HSV vertaalt hier ‘wie wreed is’, de NBG ’51 heeft het over een ‘geweldenaar’ en de Engelse KJV zegt hier *cruel man*, ‘een wreed man’; maar als we zien wat zuurdesem doet in een deeg, dan is de vertaling van SV het dichtste bij. Het blaast op. Zuurdesem doet een deeg rijzen.

Hiermee is het zuurdesem inderdaad een beeld van die wortel van alle zonden: hoogmoed; meer denken te zijn dan we daadwerkelijk zijn; ons voor te laten staan op onze gaven ten koste van anderen; onszelf te verhogen en een ander te vernederen.

Een dergelijke vertaling vinden we ook in Psalm 73:21.

*‘Als mijn hart **opgezwollen** was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd, toen was ik onvernuftig, en wist niets; ik was een groot beest bij U.’* (Ps. 73:21, 22, SV).

Het lijkt mij dat ‘opgezwollen’ hier de kern weer precies raakt. Paulus gebruikt het beeld van de zuurdesem ook in zijn eerste brief aan de Korintiërs. Hij had gehoord dat er een afschuwelijke zonde onder hen voort kon woekeren (1 Kor. 5:1). En als hij hen in de eerste plaats daarop aangesproken heeft, vervolgt hij:

'En u doet zich zo gewichtig voor. Kunt u niet beter treuren, om dan hem die deze daad begaan heeft, uit uw midden weg te doen?' (1 Kor. 5:2)

Hoe erg kan het worden! Onder de ogen van de gelovigen vond de afgrijselijkste gruwel plaats, zelfs iets wat onder de heidenen niet genoemd wordt, maar de Korintiërs onberoerd laat; sterker nog ze zijn 'opgeblazen', doortrokken van zuurdesem.

Paulus' hele redenering in dit hele hoofdstuk is dat de zonde niet in de gemeente thuis hoort. En daarom zegt hij:

'Uw roem is niet goed. Weet u niet dat een klein beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt?' (1 Kor. 5:6).

Weg met de zonde bedoelt Paulus. En hij verbindt het meteen aan de typologische betekenis van het Paasfeest.

'Want ook ons Paaslam is voor ons geslacht: Christus. (1 Kor. 5:7).

Na het Pascha volgde het feest van de ongezuurde broden. Zo ook bij Paulus.

'Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.' (1 Kor. 5:8)

Dat is een van de lessen van Pascha en ongezuurde broden.

Geen woorden maar kracht

In Psalm 71:4 zagen we dat het woord *chameets* met 'opgeblazene' was vertaald. 'Opgeblazen' is ook een woord dat Paulus nergens zo vaak gebruikt als tegen de Korintiërs. Er was waarschijnlijk geen gemeente die zich zo liet voorstaan op haar geestelijke gaven. Er was waarschijnlijk ook geen gemeente die zulke ernstige vermaningen van de hand van de apostel nodig had waar het de levenswandel betrof als

juist deze gemeente. De eerste vermaning die Paulus hen geeft is niets te bedenken boven hetgeen er geschreven staat.

'Deze dingen nu, broeders, heb ik ter wille van u op mijzelf en Apollos toegepast, met de bedoeling dat u van ons leert niets te bedenken boven wat er geschreven staat, opdat niemand zich ten gunste van de een boven de ander verheft.' (1 Kor. 4:6).

Ik hoef niet al te veel in te gaan op de reden waarom Paulus dit schrijft, maar uit de eerste drie hoofdstukken is het duidelijk dat er heel veel onenigheid onder de broeders en zusters van Korinthe bestond. De een beriep zich op Paulus, de ander op Apollos, een ander op Céfas en weer een ander op Christus. Ook de wijsheid van mensen waar de Grieken zich zo op konden beroemen speelde in Korinthe nog een belangrijke rol; waarschijnlijk was dat zelfs de oorzaak van alle problemen. En daarom herinnert hij hen aan zijn eigen prediking onder hen.

'En ik was bij u in zwakheid, met vrees en veel beven. En mijn spreken en mijn prediking bestonden niet in overtuigende woorden van menselijke wijsheid, maar in het betonen van geest en kracht, opdat uw geloof niet zou bestaan in wijsheid van mensen, maar in kracht van God.' (1 Kor. 2:3-5)

Het Evangelie is een kracht van God. (Rom. 1:16). Het is geen filosofie die met mooie woorden van menselijke wijsheid overgebracht kan worden. Die kracht Gods komt alleen tot ons door het Woord. Daarom vermaant Paulus hen niet opgeblazen te zijn, de een tegen de ander, en niet te bedenken boven hetgeen er geschreven staat.

Paulus herhaalt dit min of meer aan het eind van hoofdstuk 4.

'Maar sommigen hebben zich heel gewichtig voorgedaan, alsof ik niet naar u toe zou komen. Maar ik zal spoedig naar u toe komen,

zo de Heere wil. En ik zal dan van hen die zich zo gewichtig hebben voorgedaan, niet de woorden leren kennen, maar de kracht.
(1 Kor. 4:18, 19).

Liefde

In 1 Korinthe 8:1 stelt Paulus kennis en liefde tegenover elkaar. Verkeerd gebruikte kennis werkt als zuurdesem. Het maakt opgeblazen.

'En wat de afgodenoffers betreft: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op.'
(1 Kor. 8:1).

Op het thema van de liefde gaat Paulus in dat prachtige hoofdstuk 13 van deze brief verder in. En ook daar lezen we te midden wat de liefde allemaal niet is:

'Zij is niet opgeblazen.' (1 Kor. 13:4, SV).

Liefde, ware Christelijke liefde, verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid. (1 Kor. 13:6). Liefde zoekt de ander. De zonde zoekt zichzelf en blaast het toch al zo hoogmoedige hart nog verder op.

Dikwijls kunnen we een bepaald begrip des te sterker benadrukken door het tegendeel te beschrijven. Wat is het tegendeel van zichzelf opblazen? Dat is zichzelf ontledigen. Dat woord vinden we in Filippenzen 2:7.

'Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood. (Fil. 2:6-8).

Hier is de tegenstelling. De mens blaast zich op en wil als God zijn. God ontledigt Zichzelf van alle heerlijkheid en wil Mens zijn; en dat uit louter liefde. Paulus voegt er in vers 5 een les aan toe: 'laat daarom die gezindheid in u zijn'. Deze gezindheid van Christus moet de Christen kenmerken. En dat komt tot uiting in de verzen die eraan voorafgaan:

'Doe niets uit eigenbelang of eigendunk, maar laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf. Laat eenieder niet alleen oog hebben voor wat van hemzelf is, maar laat eenieder ook oog hebben voor wat van anderen is.' (Fil. 2:3, 4).

Zuurdesem in de Evangelien

In de Evangelien spreekt de Heere diverse keren over zuurdesem. Hij noemt de zuurdesem der Farizeeën, de zuurdesem der Sadduceeën en de zuurdesem van Herodes. De Heere waarschuwt Zijn discipelen voor de zuurdesem van de Farizeeën en Sadduceeën. (Mat. 16:5). Aanvankelijk begrepen zij Hem helemaal verkeerd en dachten ze dat Hij hun bestrafte omdat ze geen brood hadden meegenomen. Deze dwaze gedachte werd scherp berispt door de Meester.

'En Jezus, Die dat wist, zei tegen hen: Waarom spreekt u er met elkaar over, kleingelovigen, dat u geen broden meegenomen hebt?' (Mat. 16:8).

Hij had helemaal niet van brood gesproken toen Hij het over de zuurdesem van de Farizeeën en Sadduceeën had. Hij sprak hen van de leer van de Farizeeën en de Sadduceeën. Daar moesten ze voor oppassen.

De zuurdesem van de Farizeeën

De zuurdesem van de Farizeeën kunnen we omschrijven als uitwendigheid, zonder innerlijke kracht. Schijnheiligheid. Hypocrisie. De Heere laat daar Zelf geen enkele twijfel over bestaan.

'En zo hebt u door uw overlevering het gebod van God krachteloos gemaakt.' (Mat. 15:6).

Door hun lege tradities beroofden ze Gods Woord van alle kracht. Het voorbeeld waar het in Mattheüs 15 om gaat is het eten met ongewassen handen. De Heere werd daar over Zijn discipelen over onderhouden door de Farizeeën. Maar ten overstaan van de schare stelt Hij de Farizeeën terecht.

'Wat de mond ingaat, verontreinigt de mens niet; maar wat de mond uitkomt, dat verontreinigt de mens.' (Mat. 15:11).

Weer konden de discipelen deze beeldspraak niet begrijpen en vroegen zij om uitleg. De Heere verklaarde het hun. Niet wat we eten, met gewassen of ongewassen handen, verontreinigt ons, maar wel de woorden die onze mond uitgaan. Want die verraden wat er in ons hart leeft:

'Want uit het hart komen voort kwaadaardige overwegingen, alle moord, overspel, ontucht, diefstal, valse getuigenissen, lasteringen.' (Mat. 15:19).

Dat is het waar een Farizeeër zich schuldig aan maakt. Van buiten weet hij precies hoe het moet, maar van binnen is hij een en al boosheid en bedrog. Dat is de valse leer van een uiterlijke godsdienst. Dat is de zuurdesem van de Farizeeën.

Zie hoe de Heere in Mattheüs deze Schriftgeleerden en Farizeeën genadeloos bestraft. Achtmaal spreekt Hij het 'wee u' over hen uit. Zevenmaal noemt Hij hen 'huichelaars'. Het grote gevaar van deze zuurdesem zit hem in de buitenkant. Het lijkt allemaal heel wat, maar het is alles geveinsdheid en bedrog.

'Zo lijkt u ook wel van buiten rechtvaardig voor de mensen, maar vanbinnen bent u vol huichelarij en wetteloosheid.' (Mat. 23:28).

De Heere Jezus vergelijkt hen met de witgepleisterde graven. Ze stonden te blinken in de zon. Stralend en schoon; maar o wee, kijk eens wat zich er binnenin bevindt. Doodsbeenderen en verderf.

De waarschuwing voor de zuurdesem van de Farizeeën moeten we allemaal ter harte nemen. We zijn allemaal mensen. Zodra godsdienst in ons leven een rol gaat spelen, dan zijn we heel licht geneigd om het te veruitwendigen zonder dat het ons van binnen reinigt. We zijn dan een lege huls. Het kruid is eruit en er zit geen enkele vuurkracht meer in. We hebben dan een gedaante van godzaligheid, een vorm van vroomheid, maar de kracht ervan verloochenen we (2 Tim. 3:5). We moeten er in onszelf en in anderen een grondige afkeer van hebben.

De zuurdesem van de Sadduceeën

Ook voor deze leer waarschuwt de Heere Zijn discipelen. Ook hier krijgen we verschillende voorbeelden vanuit de Schrift aangereikt.

'Op die dag kwamen er Sadduceeën naar Hem toe, die zeggen dat er geen opstanding is' (Mat. 22:23).

De Sadduceeën geloofden niet in een opstanding uit de doden. En daarmee ontkenden ze een fundamentele waarheid van de Schrift. Zie ook Markus 12:18 en Handelingen 23:8. En daarnaast geloofden ze helemaal niet in een geestelijke wereld noch in engelen. (Hand. 13:8). Ook dit is een leer die ons afschuw moet inboezemen en we verre van ons moeten houden.

Het volgende feest dat ik zal bespreken, Eerstelingen, getuigt ons van de opstanding van Christus. Zonder Eerstelingen is Ongezuurde broden een leeg feest. De Persoon van Christus heeft ons niets te zeggen als we de zuurdesem van de Sadduceeën ons hart laten doorzuren.

De zuurdesem van Herodes

Naast de zuurdesem van de Farizeeën en van de Sadduceeën worden de discipelen gewaarschuwd voor de zuurdesem van Herodes. (Markus 8:15). Wat we van deze zuurdesem moeten maken is niet helemaal duidelijk, maar er is ons in elk geval voldoende van Herodes bekend om enig idee te hebben.

Hij geloofde in elk geval wel in de opstanding der doden. Hij meende aanvankelijk dat de Heere Jezus een opgestane Johannes de Doper was, maar dat geloof bracht hem weinig troost. Het jaagde hem angst aan.

Herodes had ook een kwaad geweten. Die angst dat Johannes de Doper uit de dood was weergekeerd, kwam omdat hij hem onrechtmatig en feitelijk ook tegen zijn zin had laten onthoofden. (Mat. 14:1-12).

Hoewel Herodes een goddeloos man was die zich uitleefde in de zonde was hij niet geheel en al zonder godsdienstige indrukken. Hij wist dat Johannes een rechtvaardig en heilig man was en hij luisterde graag naar zijn prediking. (Mar. 6:20).

Als Herodes echter oog in oog staat met de Koning der koningen laat hij het niet na om Hem te verachten en te bespotten. Hij zag geen enkele schoonheid in deze Mens uit Nazareth.

Wat de zuurdesem van Herodes dan ook betekenen mag, Herodes zelf stelt ons een voorbeeld wat we op geen enkele manier na moeten volgen.

De zuurdesem in drie maten meel

In de gelijkenissen waarin de Heere handelt over de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen vinden we ook de volgende gelijkenis:

‘Een andere gelijkenis sprak Hij tot hen: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan zuurdeeg, dat een vrouw nam en in drie maten meel deed, totdat het helemaal doorzuurd was.’ (Mat. 13:33).

We moeten deze zuurdesem ook negatief duiden. Het is ook hier de werking van de zonde. Het is net als dat onkruid dat door de vijand gezaaid werd te midden van het goede zaad. (Mat. 13:24-30). Het is als het kleine mosterdzaadje dat uitgroeit tot een boom zodat de vogelen des hemels komen en in zijn takken nestelen. (Mat. 13:32). Dat zijn ook negatieve aspecten van de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Vergelijk de boom bijvoorbeeld met Daniël 4:11, 12.

Voor de komst van het Koninkrijk der hemelen op aarde vindt er een hele andere ontwikkeling plaats. Dat vinden we omschreven in de gelijkenissen die handelen over de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Het voert te ver om daar in dit boekje nu op in te gaan en dat laat ik nu daarom rusten voor een andere studie.

Ongezuurd

Tot nu toe hebben we ons gericht op de zuurdesem. Maar de broden die de Israëlieten bij de uittocht uit Egypte moesten eten waren ongezuurd. En zoals de zuurdesem een beeld van de zonde is, betekent ongezuurd 'zonder zonde'. En ook hierin is dit feest, deze hoogtij, een mooi beeld van de Heere Jezus Christus.

*'Nu wij dan een grote Hogepriester hebben, Die de hemelen is doorgestaan, namelijk Jezus, de Zoon van God, laten wij aan deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen Hogepriester Die geen medelijden kan hebben met onze zwakheden, maar Een Die in alles op dezelfde wijze als wij is verzocht, maar **zonder zonde.**' (Heb. 4:14, 15).*

'Want zo'n Hogepriester hadden wij nodig: heilig, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaars en boven de hemelen verheven.' (Heb. 7:26).

'Maar met het kostbaar bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam.' (1 Pet. 1:19).

Christus was zonder zonde. Smetteloos en onbevlekt.
En dat is een machtige werkelijkheid. Daarom kon het graf Hem niet houden. Daarom heeft Zijn ziel in het graf de ontbinding, het verderf, niet gezien.

'Want U zult mijn ziel in het graf niet verlaten en Uw Heilige niet overgeven om ontbinding te zien. (Hand. 2:27).

Daarom had de dood geen macht over Hem.
Daarom is de Heere opgestaan om nooit meer tot de ontbinding, dat is het graf, terug te keren. Dat is de betekenis van het feit dat Hij niet alleen is opgestaan en het leven aan het licht heeft gebracht, maar daarnaast ook de onvergankelijkheid het licht heeft doen zien.

*'Hij heeft ons zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping, niet overeenkomstig onze werken, maar overeenkomstig Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden der eeuwen, maar nu is geopenbaard door de verschijning van onze Zaligmaker, Jezus Christus, Die de dood tenietgedaan heeft, en **het leven en de onvergankelijkheid** aan het licht gebracht door het Evangelie (2 Tim. 1:9, 10).*

Datzelfde verband vinden we in 1 Korinthe 15:54.

*'En wanneer dit vergankelijke zich met **onvergankelijkheid** bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met **onsterfelijkheid** bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning.'* (1 Kor. 15:54).

Christus was het Ongezuurde Brood; onbesmet en zonder zonde. Daarom heeft Hij niet alleen het leven, maar ook de onvergankelijkheid verworven.

Zijn werk in ons

Tenslotte; de ongezuurde broden moesten gegeten worden. Dat lijkt mij te zien op Zijn werk in ons.

‘Daarom, mijn geliefden, zoals u altijd gehoorzaam geweest bent, niet alleen zoals in mijn aanwezigheid, maar nu veelmeer in mijn afwezigheid, werk aan uw eigen zaligheid met vrees en beven, want het is God, Die in u werkt zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen.’ (Fil. 2:12, 13).

De Filippenzen worden gemaand te werken met vrees en beven, dat is het eten van de ongezuurde broden, maar het is dan God die in hen inwerkt. We voeden ons met het Levende Woord. We kauwen het en verteren het. Maar het is God Die ons er de kracht uit verleent.

Dat God ons geeft zo gedurig Zijn Woord te overdenken en met kracht in ons te werken. Niet opdat we opgeblazen worden door kennis maar dat we mogen staan in liefde die zichzelf weet te vernederen en de ander voor laat gaan.

Meer lezen?

Zie deel 5: Eerstelingen

